TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2014. gada 22. oktobrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Pakalpojumu sniegšanas brīvība — Ierobežojumi — Nodokļu tiesību akti — Ienākumi no azartspēļu laimestiem — Atšķirīga nodokļa piemērošana laimestiem, kas ir gūti ārvalstis, un tiem, kas gūti uzņēmumos valstī

Apvienotās lietas C-344/13 un C-367/13

par lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Commissione tributaria provinciale di Roma* (Itālija) iesniedza ar lēmumiem, kas pieņemti 2013. gada 28. maijā un kas Tiesā reģistrēti 2013. gada 24. jūnijā un 1. jūlijā, tiesvedībās

Cristiano Blanco (C-344/13),

Pier Paolo Fabretti (C-367/13)

pret

Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale I di Roma – Ufficio Controlli .

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*], tiesneši A. O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*], K. Toadere [*C. Toader*] (referente), E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] un K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*],

ģenerāladvokāts P. Kruss Viljalons [*P. Cruz Villalón*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *C. Blanco* un *P. P. Fabretti* vārdā – *M. Rosa* un *S. Cristaldi*, *avvocati*,

— Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *G. De Bellis*, *avvocato dello Stato*,

— Beļģijas valdības vārdā – *L. Van den Broeck*, kā arī *J.-C. Halleux*, pārstāvji, kuriem palīdz *P. Vlaemminck* un *R. Verbeke*, *advocaten*,

— Eiropas Komisijas vārdā – *D. Recchia* un *W. Roels*, pārstāvji,

* * Tiesvedības valoda – itāļu.

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Šie lūgumi sniegt prejudiciālus nolēmumus ir par EKL 46. un 49. panta, pašreiz – LESD 52. un 56. panta, interpretāciju.

2 Šie lūgumi tika iesniegti tiesvedībās attiecīgi starp *C. Blanco* un *P. P. Fabretti* un *Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale I di Roma – Ufficio Controlli* [Ieņēmumu dienestu – I Romas provinces direkciju – Nodokļu inspekciju] (turpmāk tekstā – "Ieņēmumu dienests") jautājumā par tā nodokļa paziņojumiem.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 26. oktobra Direktīvas 2005/60/EK par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai un teroristu finansēšanai (OV L 309, 15. lpp.), 2. panta 1. punkta 3) apakšpunkta f) punktā ir paredzēts, ka tā tiek piemērota attiecībā uz kazino.

Itālijas tiesības

4 Republikas prezidenta 1986. gada 22. decembra Dekrēta Nr. 917, ar ko apstiprina Likuma par iedzīvotāju ienākuma nodokli konsolidēto tekstu (*decreto del Presidente della Republica n. 917 – approvazione del testo unico delle imposte sui redditi*) (1986. gada 31. decembra *GURI* Nr. 302 parastais pielikums), 67. panta 1. punkta d) apakšpunktā versijā, kas bija spēkā pamatlietas faktisko apstākļu laikā (turpmāk tekstā – "*DPR 917/86*"), "plašākai sabiedrībai rīkotu izložu, balvu konkursu, azartspēļu un derību laimesti, kā arī prasmju konkursu vai veiksmes spēļu balvas" ir pielīdzinātas citiem ieņēmumiem, kuri ietilpst ienākuma nodokļa bāzē.

5 Šī dekrēta 69. panta 1. punktā ir precizēts, ka šīs balvas un laimesti, kas ir pieminēti tā 67. panta 1. punkta d) apakšpunktā, "pilnā apmērā ir taksācijas periodā gūtais ienākums, no kura nav veicami atskaitījumi".

6 Republikas prezidenta 1973. gada 29. septembra Dekrēta Nr. 600, ar ko ievieš kopīgos noteikumus ienākuma nodokļa konstatējumiem (1973. gada 16. oktobra *GURI* Nr. 268 parastais pielikums), 30. panta pirmajā daļā ir noteikts:

"[..] nodokli par laimestiem, kuri gūti no izlozēm, prasmju konkursiem, balvu konkursiem, totalizatoriem un derībām un kurus izmaksā valsts, publisko vai privāttiesību juridiskās personas, kas norādītas 23. panta 1. punktā, ietur ienākuma gūšanas vietā, pastāvot iespējai nodokli atgūt, izņemot gadījumos, kad citās tiesību normās jau ir noteikts, ka nodokļa summa jāietur ienākuma gūšanas vietā. Nodokli ienākuma izmaksas vietā neietur, ja [..] balvu kopsumma nepārsniedz 50 000 liras [EUR 25,82]; ja tā pārsniedz šo robežu, tad nodoklis jāmaksā par visu summu."

7 Tomēr šo normu nepiemēro laimestiem, ko izmaksā Itālijas azartspēļu uzņēmumi, jo saskaņā ar šī dekrēta 30. panta septīto daļu nodoklis par laimestiem, ko izmaksā šie uzņēmumi, ir ietverams nodoklī par iestudējumiem, kas pašreiz ir pārtapis izklaides nodoklī, ko ieviesa ar 1999. gada 26. februāra Leģislatīvo dekrētu Nr. 60 (1999. gada 12. marta *GURI* Nr. 59, 5. lpp.).

8 Turklāt saskaņā ar Republikas prezidenta 1972. gada 26. oktobra Dekrēta Nr. 640 par nodokli par iestudējumiem (*decreto del Presidente della Republica n. 640 – imposta sugli spettacoli*) (1972. gada 11. novembra *GURI* Nr. 292 parastais pielikums) 3. pantu, ko groza ar 1999. gada 26. februāra Leģislatīvo dekrētu Nr. 60, azartspēļu organizēšanas uzņēmumi, kas maksā izklaides nodokli, ir atbrīvoti no pienākuma iekasēt nodokli no skatītājiem, dalībniekiem un derību dalībniekiem. Šī nodokļa bāzi veido ienākumi no sabiedrībai pārdotajām ieejas biļetēm, kā arī no dienas pozitīvā atlikuma, ko aprēķina, no dalībai azartspēlēs iekasētajām summām atņemot spēlētājiem laimestos izmaksātās summas, un jebkuriem citiem ar azartspēlēm saistītajiem ieņēmumiem.

Pamatlietas un prejudiciālais jautājums

Lieta C-344/13

9 2011. gada 1. decembrī Ieņēmumu dienests nosūtīja trīs nodokļa paziņojumus *C. Blanco*, kuros tam tika pārmesta ienākumu deklarācijas neiesniegšana par visiem fiskālajiem gadiem no 2007. līdz 2009. gadam, kā arī tas, ka viņš 2007. gadā neesot deklarējis summu EUR 410 227 apmērā, 2008. gadā – summu EUR 25 969 apmērā, kā arī 2009. gadā – summu EUR 46 028 apmērā, kas atbilst laimestiem, kuri gūti kazino gan citās dalībvalstīs, gan trešajās valstīs. Tas apgalvo, ka šīm summām bija jābūt iekļautām *C. Blanco* ar nodokli apliekamajā ienākumā, jo tās esot "citi ienākumi" *DPR 917/86* 67. panta 1. punkta d) apakšpunkta izpratnē. Līdz ar to *C. Blanco* tika veikts fizisko personu ienākuma nodokļa uzrēķins EUR 488 703,16 apmērā par 2007. fiskālo gadu, EUR 23 919,86 apmērā par 2008. fiskālo gadu un EUR 41 291,89 apmērā par 2009. fiskālo gadu, pieskaitot nokavējuma naudu un naudas sodus.

10 *C. Blanco* cēla vairākas prasības pret šiem nodokļu paziņojumiem. Šīs prasības tika apvienotas, jo to priekšmets un prasītājs pamatlietā bija saistīti. Viņš uzskata, pirmkārt, ka Ieņēmumu dienests balstās uz informāciju, kura ir jāaplūko piesardzīgi, jo tās izcelsme ir interneta vietne, kurā ir norādītas tikai laimestu bruto summas un kurā nav ņemti vērā vairāki elementi, kas ietekmē šos laimestus, piemēram, "stacking" prakse, zaudējumi un izmaksas. Otrkārt, viņš apgalvo, ka ar šiem nodokļu paziņojumiem tiek pārkāpti it īpaši dubultās nodokļa uzlikšanas aizlieguma princips, kurš ir noteikts starptautiskajās konvencijās, atsaucoties uz Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas (ESAO) Nodokļu paraugkonvencijas par ienākumiem un kapitālu 2. pantu, LESD 56. pantā paredzētais pakalpojumu sniegšanas brīvības princips un nediskriminācijas princips, kas noteikts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 21. pantā, kā arī LESD 18. un 49. pantā. *C. Blanco* norāda uz diskriminējošu attieksmi, jo Itālijā gūtie laimesti esot atbrīvoti no deklarēšanas pienākuma un tiem nepiemēro ienākuma nodokli, tā kā tiem ienākuma gūšanas vietā piemēro aizvietojošo izklaides nodokli un tā kā citās valstīs gūtiem laimestiem jau ir piemērots nodoklis ienākuma gūšanas vietā šajās valstīs, tie nebūtu jāapliek ar nodokli Itālijā.

11 Šajā ziņā *C. Blanco* atsaucas uz lietu, kuru viņš uzskata par līdzīgu un kurā pieņemts spriedums *Lindman* (C-42/02, EU:C:2003:613), kurā Tiesa nosprieda, ka EKL 49. pants nepieļauj tādus dalībvalsts tiesību aktus, saskaņā ar kuriem laimesti, kas gūti citās dalībvalstīs organizētajās azartspēlēs, tiek uzskatīti par laimētāja ienākumu, kas apliekams ar iedzīvotāja ienākuma nodokli, turpretim laimesti no šajā dalībvalstī organizētajām azartspēlēm ar nodokli nav apliekami. Viņš uzskata, ka iesniedzējtiesai ir jāatsakās piemērot valsts tiesisko regulējumu tā diskriminējošā rakstura dēļ, it īpaši tādēļ, ka tas ir pretrunā LESD 56. pantam.

12 Ieņēmumu dienests apstrīd prasību pamatlietā pamatotību un lūdz tās noraidīt. Tas uzskata, ka ir rīkojies saskaņā ar spēkā esošiem tiesību aktiem, un vispārīgā veidā atsaucas uz detalizētāku paskaidrojumu paziņojumā par nodokli, kurā tas ir norādījis, ka tiek uzskatīts, ka prasītājs pamatlietā par šiem fiskālajiem gadiem nav iesniedzis ienākumu deklarāciju.

13 Iesniedzējtiesa noraida pamatu par dubulto nodokļa uzlikšanu, uzskatot, ka jānošķir azartspēļu uzņēmumu maksājamais nodoklis no tā, kas jāmaksā vinnētājam. Azartspēļu uzņēmuma un vinnētāja nodokļu maksājumi tiks iekasēti uz dažādu aktu bāzes, ar ko uzliek nodokli.

14 Lai gan šī tiesa piekrīt, ka pastāv atšķirīga attieksme nodokļu jomā atkarībā no tā, vai laimests ir gūts Itālijā vai citā dalībvalstī, šī atšķirīgā attieksme esot aizliegta diskriminācija tikai tad, ja nepastāv iemesli, kas ļauj šādu diskrimināciju attaisnot.

15 Šī tiesa apstiprina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru šādu atšķirīgu attieksmi varētu uzskatīt par attaisnotu, ja tā ir noteikta skaidrā, atkāpi saturošā normā, kā, piemēram, LESD 52. pants, uz kuru ir norāde LESD 62. pantā, un kuras mērķis ir nodrošināt sabiedrisko kārtību, sabiedrisko drošību vai sabiedrības veselību, tomēr kura ir saderīga ar samērīguma principu un efektīvi garantē mērķa sasniegšanu saskaņotā un sistemātiskā veidā.

16 Iesniedzējtiesa uzskata, ka Itālijas tiesību aktu mērķis bija ne tik daudz aizsargāt valsts azartspēļu uzņēmumus, cik atturēt no noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un no šādi iegūta kapitāla automātiskas legalizācijas ārvalstīs, kā arī ierobežot nekontrolējamas izcelsmes kapitāla aizplūšanu uz ārvalstīm vai ieplūšanu Itālijā.

17 Šī tiesa uzskata, ka Tiesai precīzi jānovērtē motīvi, kādēļ valsts likumdevējs ir pieņēmis šādu tiesisko regulējumu, un ka Itālijas valdībai būtu jābūt iespējai izskaidrot iemeslus, kādēļ tā nolēma uzlikt nodokli ārvalstīs gūtiem azartspēļu laimestiem.

18 Šajos apstākļos *Commissione tributaria provinciale di Roma* [Romas provinces Nodokļu tiesa] nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai [LESD 56. pantam] pretrunā ir tas, ka Itālijas rezidentiem tiek noteikti pienākumi aplikšanai ar nodokli deklarēt Eiropas Savienības dalībvalstu azartspēļu organizēšanas vietās gūtos laimestus un par tiem maksāt nodokli, kā noteikts [*DPR 917/86*] 67. panta [1. punkta] d) apakšpunktā, vai arī tas ir uzskatāms par attaisnotu ar sabiedriskās kārtības, valsts drošības un veselības apsvērumiem [LESD 52. panta] izpratnē?"

Lieta C-367/13

19 2011. gada 6. decembrī Ieņēmumu dienests nosūtīja *P. P. Fabretti* nodokļa paziņojumu par 2009. gadu, kurā tas prasa samaksāt summu EUR 45 327,48 apmērā, jo viņš neesot deklarējis EUR 52 000 laimestu, kas vinnēts pokera spēlēs citā dalībvalstī esošajā kazino.

20 *P. P. Fabretti* šo nodokļa paziņojumu apstrīdēja tādu pašu iemeslu dēļ, kādus izklāstījis *C. Blanco*, un cēla prasību tiesā pret to. Ieņēmumu dienests norāda analogus argumentus kā lietā pret *C. Blanco*.

21 *Commissione tributaria provinciale di Roma* analogā veidā kā pirmajā jautājumā lietā C-344/13 attaisno nepieciešamību saņemt prejudiciālu nolēmumu. Tā nolēma apturēt lietas izskatīšanu un uzdot Tiesai vienu prejudiciālu jautājumu, kurš ir identisks šajā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu formulētajam.

22 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2013. gada 11. maija rīkojumu lietas C-344/13 un C-367/13 rakstveida un mutvārdu procesā un galīgā sprieduma pasludināšanai tika apvienotas.

Par prejudiciālo jautājumu

23 Ar savu vienīgo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai LESD 52. un 56. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādus dalībvalsts tiesību aktus, atbilstoši kuriem laimestiem azartspēlēs, kas gūti azartspēļu uzņēmumos šajā valstī, nepiemēro nodokli, bet laimestiem, kas gūti citās dalībvalstīs, to piemēro, un vai sabiedriskās kārtības, valsts drošības un veselības apsvērumi ļauj attaisnot šādu atšķirīgu attieksmi.

24 Vispirms svarīgi ir precizēt, ka, lai gan tiešo nodokļu uzlikšana ir dalībvalstu kompetencē, tām tomēr šī kompetence ir jāīsteno, ievērojot Savienības tiesības (šajā ziņā skat. spriedumu *Lindman*, EU:C:2003:613, 18. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 Pirmkārt, iesniedzējtiesa jautā, vai pamatlietā aplūkojamais tiesiskais regulējums ir pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums.

26 Šajā ziņā jāatgādina, ka LESD 56. pantā paredzētā pakalpojumu sniegšanas brīvība prasa ne tikai jebkādas diskriminācijas novēršanu attiecībā uz citā dalībvalstī dibinātu pakalpojumu sniedzēju tā pilsonības dēļ, bet arī jebkāda ierobežojuma atcelšanu, kaut arī tas ir vienādi piemērojams gan vietējiem, gan citu dalībvalstu pakalpojumu sniedzējiem, ja šis ierobežojums aizliedz, apgrūtina vai padara mazāk pievilcīgus tā pakalpojumu sniedzēja pakalpojumus, kurš dibināts citā dalībvalstī, kurā tas likumīgi sniedz līdzīgus pakalpojumus (skat. it īpaši spriedumu *Dirextra Alta Formazione*, C-523/12, EU:C:2013:831, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).

27 Kā Tiesa jau ir nospriedusi, LESD noteikumi par pakalpojumu sniegšanas brīvību ir piemērojami darbībai, ar kuru pakalpojumu saņēmējiem tiek ļauts pret atlīdzību piedalīties azartspēlēs (spriedums *Zenatti*, C-67/98, EU:C:1999:514, 24. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt no pakalpojumu sniegšanas brīvības ieguvējs ir kā pakalpojumu sniedzējs, tā arī to saņēmējs (spriedums *Liga Portuguesa de Futebol Profissional* un *Bwin International*, C-42/07, EU:C:2009:519, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

28 Pamatlietā no iesniedzējtiesas konstatējumiem, kā arī no Itālijas valdības apsvērumiem izriet, ka ar valsts tiesisko regulējumu Itālijā esošajos azartspēļu uzņēmumos gūtie laimesti tiek aplikti ar nodokli ienākuma gūšanas vietā, proti, nodoklis jāmaksā šiem azartspēļu uzņēmumiem. Precīzāk, valstī esošajos azartspēļu uzņēmumos gūtie laimesti tiek aplikti ar nodokli, ko aprēķina kā starpību starp par spēlēm iekasēto summu un spēlētājiem izmaksātiem laimestiem. Itālijas valdība precizē, ka Itālijā esošajos azartspēļu uzņēmumos gūtie laimesti ir atbrīvoti no ienākuma nodokļa, lai novērstu dubultu nodokļa uzlikšanu vienai un tai pašai summai – kā priekšnodokli azartspēļu uzņēmumā un vēlāk kā nodokli spēlētājam.

29 Savukārt ārvalstīs esošajos azartspēļu uzņēmumos gūtie laimesti tiek uzskatīti par ienākumiem. Šiem ienākumiem jāparādās ienākumu deklarācijā, un tātad tos apliek ar ienākuma nodokli.

30 Tādējādi šis valsts tiesiskais regulējums, kurā atbrīvojumu no nodokļa par laimestiem piešķir tikai tad, ja tie ir gūti šajā dalībvalstī, attiecībā uz pakalpojumiem, par kādiem ir uzskatāma azartspēļu organizēšana pret atlīdzību, piemēro atšķirīgu nodokļu sistēmu atkarībā no tā, vai šis pakalpojums ir sniegts šajā dalībvalstī vai arī citās dalībvalstīs (šajā ziņā skat. spriedumus *Laboratoires Fournier*, C-39/04, EU:C:2005:161, 15. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 Turklāt, kā norāda prasītāji pamatlietā un Eiropas Komisija, atšķirīga attieksme nodokļu jomā, saskaņā ar kuru tikai citā dalībvalstī gūtie azartspēļu laimesti ir uzskatāmi par ienākumiem, kas apliekami ar nodokli, samazina vēlmi doties uz citu dalībvalsti, lai spēlētu azartspēles. Attiecīgie pakalpojumu saņēmēji, kuri ir tās dalībvalsts rezidenti, kas ieviesusi šādu atšķirīgu attieksmi, tiek atturēti no dalības citās dalībvalstīs reģistrētu azartspēļu uzņēmumu organizētajās spēlēs, ņemot vērā to, ka viņiem ir

svarīgi saņemt nodokļu atbrīvojumus (pēc analoģijas skat. spriedumus *Vestergaard*, C-55/98, EU:C:1999:533, 21. punkts, kā arī Komisija/Dānija, C-150/04, EU:C:2007:69, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

32 Tas, ka šajā dalībvalstī reģistrētiem azartspēļu pakalpojumu sniedzējiem piemēro nodokli kā azartspēļu organizatoriem, neatņem pamatlietā aplūkotajam tiesiskajam regulējumam tā acīmredzami diskriminējošo raksturu, jo šis nodoklis, kā norāda iesniedzējtiesa, nav analogs ienākuma nodoklim, kas tiek piemērots laimestiem, kurus nodokļa maksātāji ir guvuši citās dalībvalstīs organizētās azartspēlēs (šajā ziņā skat. spriedumu *Lindman*, EU:C:2003:613, 22. punkts).

33 Līdz ar to tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā rada LESD 56. pantā garantētās pakalpojumu sniegšanas brīvības diskriminējošu ierobežojumu ne tikai attiecībā uz pakalpojuma sniedzējiem, bet arī attiecībā uz to saņēmējiem.

34 Otrkārt, jāpārbauda, vai šis diskriminējošais ierobežojums var tikt attaisnots.

35 Iesniedzējtiesa un Itālijas valdība norāda, ka pamatlietā aplūkojamā valsts tiesiskā regulējuma mērķis ir novērst noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju un šādi iegūta kapitāla automātisku legalizāciju ārvalstīs, kā arī ierobežot īpaši nenoteiktas izcelsmes kapitāla aizplūšanu uz ārvalstīm vai ieplūšanu Itālijā.

36 Tādējādi, kā norāda šī valdība, Tiesa ir vairākkārtīgi nospriedusi, ka azartspēļu tiesiskais regulējums ir viena no jomām, kurā dalībvalstu starpā ir ievērojamas atšķirības morāles, reliģijas un kultūras aspektos. Tā kā šis jautājums Savienības līmenī nav saskaņots, šajās jomās katrai dalībvalstij pašai atbilstoši savai vērtību skalai ir jāizvērtē, kas vajadzīgs attiecīgo interešu aizsardzībai (skat. it īpaši spriedumus *Stanleybet International* u.c., C-186/11 un C-209/11, EU:C:2013:33, 24. punkts, kā arī *Digibet* un *Albers*, C-156/13, EU:C:2014:1756, 24. punkts).

37 Tomēr, lai gan Tiesas judikatūrā jau ir identificēti noteikti tādi primāro vispārējo interešu apsvērumi kā patērētāju aizsardzība, krāpšanas novēršana un sociālo problēmu, kas saistītas ar spēlēšanu, novēršana, kas var tikt izvirzīti, lai pamatotu pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežošanu, šie mērķi nevar tikt izvirzīti, lai pamatotu ierobežojumus, kas piemēroti diskriminējoši (spriedums Komisija/Spānija, C-153/08, EU:C:2009:618, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Tādējādi diskriminējošs ierobežojums ir saderīgs ar Savienības tiesībām tikai tad, ja uz to attiecas tiešs, atkāpi saturošs noteikums, kā, piemēram, LESD 52. pants, uz kuru ir norāde LESD 62. pantā, kura mērķis ir nodrošināt sabiedrisko kārtību, sabiedrisko drošību vai sabiedrības veselību (šajā ziņā skat. it īpaši spriedumus Komisija/Vācija, C-546/07, EU:C:2010:25, 48. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī *Dickinger* un *Ömer*, C-347/09, EU:C:2011:582, 79. punkts).

39 Līdz ar to tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā ir attaisnojams tikai, ciktāl tā mērķi atbilst sabiedriskās kārtības, sabiedriskās drošības vai sabiedrības veselības apsvērumiem LESD 52. panta izpratnē. Turklāt jāatgādina, ka dalībvalstu noteiktajiem ierobežojumiem ir jāatbilst samērīguma nosacījumiem. Tādējādi valsts tiesiskais regulējums var nodrošināt izvirzītā mērķa sasniegšanu tikai tad, ja tas reāli atbilst rūpēm to sasniegt saskanīgā un sistemātiskā veidā (šajā ziņā skat. spriedumus *Engelmann*, C-64/08, EU:C:2010:506, 35. punkts, kā arī *Pfleger* u.c., C-390/12, EU:C:2014:281, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

40 Mērķu identificēšana, kuri faktiski tiek sasniegti ar valsts tiesisko regulējumu, Tiesas saskaņā ar LESD 267. pantu izskatāmajā lietā ir iesniedzējtiesas kompetencē. Turklāt iesniedzējtiesai, kaut arī ņemot vērā Tiesas sniegtās norādes, ir arī jāpārbauda, vai dalībvalsts noteiktie ierobežojumi atbilst prasībām, kas izriet no Tiesas judikatūras attiecībā uz to samērīgumu (šajā ziņā skat. spriedumu *Pfleger* u.c., EU:C:2014:281, 47. un 48. punkts, kā arī minētā judikatūra).

41 Vispirms attiecībā uz Itālijas valdības norādītajiem mērķiem saistībā ar noziedzīgi iegūto līdzekļu legalizācijas novēršanu un nepieciešamību ierobežot nenoteiktas izcelsmes kapitāla aizplūšanu uz ārvalstīm vai ieplūšanu Itālijā nav jānosaka, vai šie mērķi var ietilpt sabiedriskās kārtības jēdzienā, sākumā pietiek tikai konstatēt, kā tas izriet arī no Tiesas judikatūras, ka dalībvalsts iestādes nevar pamatoti vispārēji un bez izšķirības prezumēt, ka citā dalībvalstī reģistrētās organizācijas vai subjekti veic noziedzīga rakstura darbības (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/Spānija, EU:C:2009:618, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

42 Pēc tam jānorāda, kā norādījusi Eiropas Komisija, ka Itālijas valdība nesniedz pierādījumu par to, ka, pat ja organizētās noziedzības preces Itālijā ir lielos daudzumos, tās pilnībā vai lielākoties būtu izgatavotas ārvalstīs.

43 Turklāt tas, ka nodokļa atlaide vispārīgi šķiet nesamērīga, jo tā pārsniedz nepieciešamo cīņai pret noziedzīgi iegūta kapitāla legalizāciju, dalībvalstu rīcībā šim nolūkam ir citi līdzekļi, tādi kā Direktīva 2005/60, kuras mērķis ir cīnīties ar noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju un kura ir piemērojama kazino saskaņā ar tās 2. panta 1. punkta 3) apakšpunkta f) punktu.

44 Visbeidzot nevar izslēgt, ka cīņa pret azartspēļu atkarību varētu tikt uzskatīta par tādu, kas ietilpst sabiedrības veselības aizsardzības jēdzienā (skat. šajā ziņā spriedumu Komisija/Spānija, EU:C:2009:618, 40. punkts un tajā minētā judikatūra), un šādā veidā tā var attaisnot diskriminējošo pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu.

45 Kā norāda Beļģijas valdība, Tiesa ir vairākkārt norādījusi uz azartspēļu jomas īpašo raksturu, kurā atšķirībā no brīvas un neizkropļotas konkurences ieviešanas tradicionālajā tirgū šādas konkurences piemērošana ļoti īpašajā azartspēļu tirgū, proti, starp vairākiem uzņēmējiem, kuriem atļauts piedāvāt vienas un tās pašas azartspēles, radītu kaitējumu, kas saistīts ar to, ka šie uzņēmēji būtu mudināti sacensties ar izdomas spēju, lai padarītu savus piedāvājumus atraktīvākus nekā to konkurentiem, un tādā veidā tiktu palielināti ar spēlēm saistītie patērētāju izdevumi, kā arī viņu azartspēļu atkarības riski (it īpaši skat. spriedumus *Pfleger* u.c., EU:C:2014:281, 46. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī *Digibet* un *Albers*, EU:C:2014:1756, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

46 Tomēr tādos apstākļos, kādi ir pamatlietā, dalībvalsts nodokļa piemērošana citās dalībvalstīs esošajos azartspēļu uzņēmumos gūtiem laimestiem un šādu laimestu atbrīvošana no nodokļa, ja tie gūti azartspēļu uzņēmumos, kas atrodas šīs dalībvalsts teritorijā, nav piemērota, lai saskanīgi garantētu mērķa – cīņas pret azartspēļu atkarību – sasniegšanu, jo šāds atbrīvojums faktiski var mudināt patērētājus piedalīties azartspēlēs, kas tiem ļauj izmantot šo atbrīvojumu (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/Spānija, EU:C:2009:618, 41. punkts).

47 No tā izriet, ka pamatlietā esošā diskriminācija nav attaisnota LESD 52. panta izpratnē.

48 Tātad no visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka uz uzdoto prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka LESD 52. un 56. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj dalībvalsts tiesību aktus, kuros ienākuma nodoklis tiek uzlikts citās dalībvalstīs esošajos azartspēļu uzņēmumos gūtiem laimestiem un atbrīvo no šī nodokļa līdzīgus ienākumus, ja tie ir gūti tās valsts teritorijā esošajos uzņēmumos.

Par tiesāšanās izdevumiem

49 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nosprież:

LESD 52. un 56. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj dalībvalsts tiesību aktus, kuros ienākuma nodoklis tiek uzlikts citās dalībvalstīs esošajos azartspēļu uzņēmumos gūtiem laimestiem un atbrīvo no šī nodokļa līdzīgus ienākumus, ja tie ir gūti tās valsts teritorijā esošajos uzņēmumos.

[Paraksti]